

Biblická čtení:

2Mojžíšova 16,2-4.9-15: Celá pospolitost Izraelců na poušti opět reptala proti Mojžíšovi a Áronovi. Izraelci jim vyčítali: „Kéž bychom byli zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme sedávali nad hrnci masa, když jsme jídávali chléb do sytosti. Vždyť jste nás vyvedli na tuto poušť, jen abyste celé toto shromáždění umořili hladem.“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Já vám sešlu chléb jako déšť z nebe. Ať lid vychází a sbírá, co denně spotřebují. Tak je podrobím zkoušce, budou-li se řídit mým zákonem, či nikoli. Áronovi Mojžíš řekl: „Vyzvi celou pospolitost Izraelců: „Přistupte před Hospodina, neboť slyšel vaše reptání.““ Když mluvil Áron k celé pospolitosti Izraelců, obrátili se k poušti, a vtom se ukázala v oblaku Hospodinova sláva. Tu Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Slyšel jsem reptání Izraelců. Vyhlas jim: „Navečer se najíte masa a ráno se nasytíte chlebem, abyste poznali, že já jsem Hospodin, váš Bůh.““ Když pak nastal večer, přiletěly křepelky a snesly se na tábor. A ráno padala kolem tábora rosa. Když rosa přestala padat, hle, na povrchu pouště leželo po zemi cosi jemně šupinatého, jemného jako jíní. Když to Izraelci viděli, říkali jeden druhému: „Man hú?“ (To je: „Co je to?“) Nevěděli totiž, co to je. Mojžíš jim řekl: „To je chléb, který vám dal Hospodin za pokrm.“

List Efezským 4,1-7.11-16: Proto vás já, vězeň kvůli Pánu, prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje. Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech. Každému z nás byla dána milost podle míry Kristova obdarování. A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. Pak už nebudeme nedospělí, nebudeme zmítáni a unášeni závanem kdejakého učení – lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu. Buďme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava, z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno.

Jan 6,26-35: Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale proto, že jste jedli chléb a nasýtli jste se. Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný; ten vám dá Syn člověka, jemuž jeho Otec, Bůh, vtiskl svou pečeť.“ Řekli mu: „Jak máme jednat, abychom konali skutky Boží?“ Ježíš jim odpověděl: „Toto je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal.“ Řekli mu: „Jaké znamení učiníš, abychom je viděli a uvěřili ti? Co dokážeš? Naši otcové jedli na poušti manu, jak je psáno: „Dal jim jíst chléb z nebe.““ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, chléb z nebe vám nedal Mojžíš; pravý chléb z nebe vám dává můj Otec. Neboť Boží chléb je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“ Řekli mu: „Pane, dávej nám ten chléb stále!“ Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“

Proč hledáme a následujeme Pána Ježíše?

Církevní společenství, nebo náboženská obec, která spolutvoří církev (v našem případě Církve československou husitskou) má určité poslání, povolání. Život každého křesťana je v ní nezastupitelný, tím se konkrétně uplatňuje víra. My se často vnímáme jako nevýznamní, myslíme si, že nemáme vliv. Učme se však věřit, že Kristus má klíčové postavení uprostřed celého stvoření. Tak náš pocit malosti potlačujeme. Křesťanův život je ve středu dějin, bez něho by se všechno bytí míjelo cílem, který mu Bůh dal – totiž žít v harmonii, souladu s ním.

Křesťanský způsob života je nejúčinnějším způsobem, jak oslovit a získat lidi z okolí. Nejde o to moralizovat, abychom představu o Bohu nezkrátili do typu špatných rodičů, kteří říkají: Když nebudeš poslouchat, nebudu tě mít rád. Cesta z nebezpečí tohoto světa vede přes společenství církve, která je na Kristu plně závislá. Proto je potřeba se učit sdílet se nejen s radostmi, ale i se starostmi, zkouškami, bolestmi.

Jednotlivé rysy (ctnosti), které charakterizují křesťanský způsob života, jsou skromnost, tichost, trpělivost (snášlivost). Jde o konkrétní projevy lásky, která tak vede k zachování jednoty. Skromnost byla v antickém světě pokládána za vlastnost otroků, pro ostatní lidi platila jen v jejich vztahu k bohům. Tichost je téměř synonymem. V křesťanské tradici je však tichost vlastností Kristovou. I trpělivost je vlastností Boží: v ní Bůh člověku poskytuje čas k pokání a k přijetí evangelia, k napravení svého jednání a myšlení, života. Jednota Ducha neznamena, že všichni myslí stejně, ale že jejich myšlení a jednání si navzájem neodporuje, že směřuje ke stejnému cíli (k jedné naději jste byli povoláni) a navzájem se doplňuje. Jsme povoláni ke spasení – máme směřovat k odstranění bariér mezi Bohem a jemu odcizenými lidmi. Stále se učit žít v lásce, která se projevuje kvalitou jednání a myšlení v životě.

Být pravdiví se jistě vztahuje i na upřímnost a pravdivost jednání. Především však Pravda je spojena s Kristem (On je ta Cesta, Pravda a Život), a proto se jedná o vnitřní spojení s Kristem modlitbou a o stálé následování jeho příkladu v životě. Pravda je tedy evangelium a pravdivost je jednání, které jí odpovídá.

Tolik pro naše uvažování pro další budování náboženské obce a vztahů mezi jejími členy.